UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Rev. Patr. Joannis Laurentii Berti, Ord. Eremit. S. Augustini, Theologia Historico-Dogmatico-Scholastica, Seu Libri, De Theologicis Disciplinis

Berti, Giovanni Lorenzo

1750

Prioris Voluminis Propositiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-83620

Visual Library

PRIORIS VOLUMINIS PROPOSITIONES.

I. THeologo uſus Dialecticæ ſummopere eſt utilis, ac neceſſarius. 5

II. Non ſuperfluit, ſed illi plurimum confert etiam naturalis Philoſophia. 6

III. At ea ſola duci non debet, ſed illam in obſequium fidei captivare revelationibus divinis ſubnixus. 7

IV. Scholaſtica methodus, ad quam Petrus Lombardus Theologiam revocavit, non eſt abſolute neceſſaria, bene tamen perutilis. 7

V. Theologia autem Scholaſtica utilis eſt, neceſſaria, & ad profligandas hæreſes, fidemque firmandam aptiſſima. 8

VI. Scientia utique Theologia eſt, ſed non ejusdem rationis cum aliis ſcientiis. 15

VII. Illius habitus ad praxim ſimul, & ſpeculationem reducitur. 16

VIII. Quamvis principia Theologiæ lumine ſupernaturali innoteſcant, attamen illa ad naturales ſcientias pertinere videtur. 16

IX. Theologia ſive Speculatrix, ſive Moralis, ſive Polemica unus eſt habitus. 17

X. Hujus ſcientiæ objectum *attributionis eſt Deus*: objectum *adæquatum* eſt omnis concluſio quæ inferri poteſt ex propoſitionibus fidei: objectum *formale* eſt ipſa revelatio divina. 18

XI. Valde probabile eſt, inditam eſſe ſingulis hominibus ab univerſorum Auctore ingenitam, atque anticipatam ideam ſui. 29

XII. Idea illa ſuppoſita facile demonſtratur Deum exiſtere. 35

XIII. At quod idea entis perfectiſſimi ſit reapſe cuique congenita, non eſt ita certum, ut inde poſſint athei evidenter convinci. 36

XIV. Demonſtratur Deum eſſe ex rerum creatarum contingentia. 39

XV. Atque ex motu, & ſerie cauſarum ſecundarum. 41

XVI. Necnon ex rerum aſpectabilium compagine. 42

XVII. Ex naturali hominum inſtinctu. 44

XVIII. Ex communi ſapientum confeſſione. 45

XIX. Ex parvo numero, vita, & ignorantia Atheorum. 46

XX. Hæc enunciatio *Deus exiſtit* eſt nobis per ſe nota ac manifeſta. 51

XXI. Nemo, quantumvis agreſtis ac barbarus, poteſt Creatorem ſuum invincibiliter ignorare. 54

XXII. Qui putant Enos fuiſſe Polytheiſmi auctorem labili fundamento nituntur. 57

XXIII. Ab Hebræorum gente non fuit exortus Polytheiſmus, neque illum Judaico populo Moyſes præſcripſit. 57

XXIV. Idololatria longe ante Moyſen à poſteris Chami originem duxit. 59

XXV. Unum eſſe Deum demonſtratur ex ſacris literis. 61

XXVI. Atque ex innumeris à Deo patratis miraculis. 62

XXVII. Idem evincitur petitis à ratione argumentis. 62

XXVIII. Et corroboratur Gentilium quoque Scriptorum teſtimoniis. 63

XXIX. Opinio de duobus Diis Bono, ac Malo una cum idololatria à poſteris Cham cæpit diſſeminari. 71

XXX. At malum non eſt aliqua ſubſtantia, quam neceſſe ſit ab efficiente ſumma Cauſa produci. 72

XXXI. Non ergo dantur duæ ſummæ Cauſæ, quarum una ſit cujusque boni, altera malorum omnium effectrix. 72

XXXII. Conſtituitur metaphyſice Dei natura per *Eſſe à ſe*. 75

XXXIII. Divina eſſentia explicari non poteſt magis proprio, atque idoneo vocabulo, quam Hebraico יְהוָה *Qui eſt*. 78

XXXIV. Deus eſt ineffabilis. 79

XXXV. Divinorum nominum alia divinam naturam ſignificant, alia attributa. 80

XXXVI. Melito Sardenſis Epiſcopus vix ab errore Anthropomorphitarum poteſt excuſari. 83

XXXVII. Ab eodem errore non defenditur certis argumentis Tertullianus. 84

XXXVIII. S. autem Epiphanius, & Audius Deum eſſe corporeum minime tradiderunt. 85

XXXIX. Deus eſt purus ac ſimplex Spiritus qualicunque corpore expers. 86

XL. Gilbertus diſtinxit quidem Deum ab *eſſentia*, & Perſonas à relationibus, at non divinas ab invicem proprietates. 88

XLI. Divinorum attributorum diſtinctio nulla eſt, niſi penes extrinſeca connotata. 90

XLII. Nulla intrinſeca compoſitio in Deo admittenda eſt. 99

XLIII. Deus eſt ſecundum eſſentiam ſuam infinitus. 100

XLIV. Immenſitate ſua eſt ubique. 100

XLV. Eſt omnino immutabilis. 103

XLVI. Sempiternus eſt, nec ejus æternitas alicui creaturæ convenire poteſt. 108

XLVII. Jure ac merito Valentiniana Æonum fabula exploditur. 108

XLVIII. Fictitium eſt pariter ſempiternum illud lumen, quo Græci Palamitæ jactabant à ſe Deum videri. 110

XLIX. Habet Deus infinitam potentiam. 111

L. Poteſt idcirco plura facere, quæ non facit. 113

LI. Atque etiam meliora iis, quæ fecit. 115

LII. Eſt præterea Deus ſumme verax, neque poteſt eſſe ſeductor, vel auctor mendacii. 117

LIII. Non ſunt Deus ſimul & creaturæ aliquid perfectius, quàm ſit Deus ſolus. 121

LIV. Reperitur in Deo ſumma ac perfectiſſima pulchritudo. 122

LV. Solo naturali lumine nequit Deus ab aliquo creato intellectu intuitive videri. 124

LVI. Neque à Deo creari poteſt rationalis ſubſtantia, quæ poſſit naturaliter ipſum Deum intueri. 127

LVII. Intellectus creatus ſuperno aliquo lumine irradiatus poteſt Deum, ut in ſe eſt, conſpicere. 128

LVIII. Non autem illum comprehendere. 130

LIX. Lumen gloriæ eſt ipſe Deus menti beatorum intime affulgens, ſuoque fulgore ac motione imprimens illi qualitatem & habitum, &c. 136

LX. Chryſoſtomus non viſionem Dei in ſe, ſed ſolam comprehenſionem poſſibilem eſſe negavit. 139

LXI. Idem aſſerendum eſt de Theodoreto. 140

LXII. Neque D. Hieronymus viſionem Dei intuitivam credidit eſſe impoſſibilem. 141

LXIII. Auguſtinus affirmavit Deum inviſibilem eſſe corporeis oculis, non dubitanter, ſed aſſertive. 143

LXIV. Suppeditavit omnia argumenta, quæ proferunt in hac quæſtione Scholaſtici, aliaque longe iis clariora. 143

LXV. Utrum poſt Reſurrectionem Corpora Beatorum futura ſint ſpiritualia, & oculi alterius ab iſtis naturæ, eſt alia quæſtio à præcedenti, & hanc S. Pater prudentiſſime non definivit. 144

LXVI. Demonſtravit tamen accurate ſe opinionem de Corpore ſpiritali nequaquam probare. 146

LXVII. An aliqui adhuc in hac vita degentes Deum viderint quæſtio eſt ambigua, & in utramque partem trahenda. 148

LXVIII. Enoch & Elias nondum Dei conſpectu fruuntur. 152

LXIX. Fictitium eſt regnum mille annorum à Cerintho excogitatum, & à Papia, licet tolerabilius, inductum. 155

LXX. Nec ad minimum tempus Dei viſio animabus plene purgatis differtur. 159

LXXI. Catholico de Animarum beatitudine dogmati non adverſatur Ambroſius. 168

LXXII. Quod Auguſtinus fluctuet *de ſecretis Receptaculis* Animarum eſt ſummæ ejus perſpicacitatis indicium; verumtamen de gloria & felicitate non dubitat. 169

LXXIII. Immerito à nonnullis carpitur beatus Bernardus; nam neque is à Catholico dogmate eſt alienus. 170

LXXIV. Joannes XXII. neque ut privatus doctor aſſertive docuit Sanctorum animas carere viſione Dei ante corporum reſurrectionem. 172

LXXV. Gloria inæqualis meritis inæqualibus retribuitur. 175

LXXVI. Cauſa moralis inæqualitatis Beatitudinis eſt meritum, cauſa vero effectrix eſt lumen gloriæ. 177

LXXVII. Neque per abſolutam Dei potentiam fieri poteſt, ut videatur divina Eſſentia ſine attributis, aut una perſona ſine alia. 179

LXXVIII. Reperitur in Deo omnis ſcientiæ plenitudo. 184

LXXIX. Divina ſcientia eſt ipſa Divina ſubſtantia connotans intelligibilia objecta. 184

LXXX. Deus ſemetipſum cognoſcit, atque comprehendit. 186

LXXXI. Nulla eſt creatura, quæ ſcientiam Dei ſubterfugiat. 186

LXXXII. Neque latent divinam ſcientiam futura quælibet contingentia, & conditionata. 187

LXXXIII. Scrutatur Deus intimas cujusque creaturæ rationalis cogitationes, necnon quæcunque peccata. 189

LXXXIV. Ex divina præſcientia non conſequitur inevitabilis rerum contingentium eventus. 190

LXXXV. Nulla creatura cognoſcitur à Deo tanquam ab æterno ſibi coexiſtens. 194

LXXXVI. Videt Deus omnia in ſeipſo, & in in-
com-

commutabili rerum intelligibilium ratione. 196
LXXXVII. Videt tamen creaturas etiam in ſeipſis immediate. 196
LXXXVIII. Deus non prædeterminat actiones liberas naturales, & conſequenter neque eas prævidet in efficaci ſuæ voluntatis præfinitione. 199
LXXXIX. Non videtur alienus à præfata aſſertione Doctor Angelicus. 201
XC. Non intuetur Deus mala culpæ in decreto, ſeu prædeterminatione actus, cui adnectitur peccati malitia. 206
XCI. Nec D. Thomas certo adſtruit prædeterminationem phyſicam ad *materiale* peccati. 207
XCII. Innocens creatura auxilio prædeterminantis gratiæ non indigebat, & conſequenter minime novit Deus perſeverantiam Angelorum in efficaci ſuæ voluntatis decreto. 213
XCIII. Idem tradidit Angelicus Doctor. 216
XCIV. Conſentit hactenus dictis Ægidius Romanus. 218
XCV. Si accipias *Scientiam mediam* pro certa præſcientia futurorum ordinis naturalis, ſive ſupernaturalis in ſtatu naturæ innocentis, necnon operum malorum ejusdem ſtatus absque ullo prædeterminante decreto, admittendum eſt vocabulum *Scientiæ mediæ*. 225
XCVI. Præſcientia peccatorum in ſtatu naturæ lapſæ ſpectat ad ſcientiam *viſionis*, non ad ſcientiam, quam vocant *mediam*. ibid.
XCVII. Si accipiatur *Scientia media* pro cognitione conditionatorum, quæ non ſit ſcientia *viſionis*, neque ſcientia *Simplicis intelligentiæ*, nec in præſenti ſtatu, nec in ſtatu innocentiæ locum habet. 226
XCVIII. Deus videt futura libera ordinis ſupernaturalis, quæ ſpectant ad ſtatum naturæ lapſæ, dependenter ab efficaci ſuæ voluntatis decreto. 229
XCIX. Perſiſtit cum divinis prædefinitionibus humana libertas. 237
C. Deus voluntate antecedenti vult omnes homines, nemine prorſus excepto, ſalvos fieri. 245
CI. Hæc voluntas ſalvandi omnes eſt in Deo vera, propria, atque ſincera. 247
CII. Amat Deus creaturas ſuas propter propriam ſui ipſius bonitatem. 252
CIII. Gubernat etiam providentia ſua omnia, quamvis abjectiſſima & minima. 253
CIV. Eſt in Deo oppoſita neceſſitati libertas. 258
CV. Hæc conſtituitur per actum ſempiternum Divinæ voluntatis à ſubſtantia indiſtinctum, prout connotat objectum creatum, & effectum contingentem & defectibilem. ibid.
CVI. In dogmate Prædeſtinationis & Gratiæ recedendum non eſt ab Auguſtini doctrina. 262
CVII. Datur aliqua Electorum ad Gloriam prædeſtinatio. 265
CVIII. Prædeſtinatio ad Gloriam recte definitur, *Præſcientia, & præparatio beneficiorum Dei, quibus certiſſime liberantur quicunque liberantur*. 266
CIX. Soli prædeſtinati ſalutem conſequuntur æternam. 268
CX. Erronea eſt animarum præexiſtentia, quam finxit Origenes, & commentitium meritum prædeſtinationis comparatum ante illarum unionem ad corpora. 270
CXI. Non prædeſtinantur Electi ex prævisis meritis comparandis ſola facultate liberi arbitrii. ibid.
CXII. Neque prædeſtinantur Electi ob præſcientiam fidei, aut bonæ voluntatis ex ſolo libero arbitrio naturaliter prodeuntis. ib.
CXIII. Opera moralium virtutum à Deo prævisa nullo pacto prædeſtinationis noſtræ cauſa ſunt. 171
CXIV. Prædeſtinatio ad gloriam præcedit prædeſtinationem ad gratiam. 273
CXV. Ex Sacris literis demonſtratur prædeſtinationem ad gloriam eſſe in ſtatu naturæ lapſæ gratuitam. 275
CXVI. Apertiſſime S. P. Auguſtinus tradidit gratuitam ipſam prædeſtinationem ad gloriam. 280
CXVII. Veteres Patres, qui verbis ambiguis de Sanctorum prædeſtinatione tractarunt, poſſunt commode exponi, quamquam videantur alicubi illam à meritorum præſcientia repetere. 288
CXVIII. At Patres, qui floruerunt poſt Auguſtinum, gratuitam prædeſtinationem evidentiſſime tenuerunt. ibid.
CXIX. Eſt autem Auguſtiniana circa gratuitam Prædeſtinationem ſententia etiam rationibus Theologicis conſentanea. 290
CXX. Argumenta, quibus permotus Petavius Auguſtinianam retractavit ſententiam, nullius ſunt roboris, atque verbis ipſius Petavii facillime refelluntur. 293
CXXI. Fit ex Chriſti meritis Prædeſtinatorum Electio. 296
CXXII. Utiles ſunt Prædeſtinatis Orationes Sanctorum. 297
CXXIII. Effectus prædeſtinationis primarii ſunt Vocatio, Juſtificatio, & glorificatio. 298
CXXIV. Subſtantia quoque prædeſtinati, aliaque naturalia dona inter Prædeſtinationis effectus poſſunt aliquo ſenſu connumerari. 299
CXXV. Etiam permiſſio peccati eſt aliquo pacto prædeſtinationis effectus. 300

CXXVI. Prædeſtinatio Sanctorum fixa eſt, atque immutabilis. 301
CXXVII. Nulla fuit in Monaſterio Adrumeti, Auguſtino ſuperſtite, hæreſis Prædeſtinatiana. 304
CXXVIII. Neque ſub Cœleſtino I. erupit in Galliis Secta Prædeſtinatianorum. 307
CXXIX. Gotheſcalcus Prædeſtinatianus non fuit, licet veram cauſam imprudenter ſuſceperit defendendam. 308
CXXX. Prædicanda eſt populis Auguſtiniana de Prædeſtinatione ſententia. 314
CXXXI. Magnus eſt Electorum numerus, at valde exiguus, ſi comparetur cum numero damnandorum. 316
CXXXII. Calvinianum de Reprobatione dogma horrendum eſt, deteſtabile, omnique execratione digniſſimum. 318
CXXXIII. Reprobatio *negativa* aliquam ex parte reprobi cauſam habet, nempe originale peccatum. 322

INDEX